

dan alleen als middel — nimmer als doel. En daarom zullen er uit de onbelijnde diepten der ziel steeds krachten opwaken, die reformatorisch de lijnen-systemen losmaken, lenig en soepel maken en opheffen op hooger niveau. Lijnen-systemen in het voorwerpelijke, begripmatige, geformuleerde en georganiseerde lijnen-systemen vormen dan ook nimmer een „gesloten systeem“, een gesloten causaalverband.

Lijnen zijn er wel, maar elke lijn rust met beide einden in het onbelijnde van het zieleleven, en laat zich nimmer restloos op begripmatige wijze met eenige andere „lijn“ verbinden. „Lijnen“ zijn slechts tijdelijke en betrekkelijke „verrijwendingen“ van het eigenlijk geestelijke leven en rusten derhalve ook niet in elkander, maar in de diepte van het zieleleven, waarmede lijnen-systemen opwellen als golven en deiningen van dat wat bruist en opwast, vloeit en wegvloeit en zinkt in de ziel. En de ziel rust in God, die het leven en den adem en alle krachten geeft.

Wil men de kwestie ten slotte ook nog zien in de lijst van de geschiedenis der filosofie, zoo moge dit ook nog met een enkel woord worden aangeduid.

Gaat n.l. in de in deze artikelen behandelde kwestie om de aloude tegenstelling tusschen Plato en Aristoteles.

De Roomsche kerk denkt het Christendom op Aristotelische wijze. Het is Thomas van Aquino, de Roomsche Aristoteles, die dit in de Roomsche kerk klassiek heeft gemaakt. En dit Aristotelisme beteekent: overschatting van den vorm tegenover den geest, een begripmatige scholastiek die „de zuiverheid“ verafgoot ten koste van 't zieleleven en de persoonlijkheid.

De Protestantische kerk is in haar grondprincipes Platonisch. Augustinus, de Christelijke Plato, heeft dit in de Christelijke kerk klassiek gemaakt. En deze denkwijze naar Plato doet geest, ziel en persoonlijkheid op de rechte wijze eeren boven het tijdelijk-vormelijke, begripmatige en organisatorische.

Wij moeten telkens vanuit de scholastiek naar Augustinus terug. Luther, afgezien van zijn latere „lutheranisme“ greep het in den aanvang der reformatie volkomen goed in zijn boekje „de vrijheid van den Christus-mensch“. Calvijn greep volkomen terecht achter Thomas Aquino naar den grootsten kerkvader, n.l. Augustinus.

Deze artikelen wilden wijzen op het rommelse scholastische gevaar, dat onze kringen na sterk dogmatische tijden met versteening en verstarring bedreigt en oproepen tot het echt Protestantische, dat boven de scholastiek uit en door de scholastiek heen opkomt voor het recht van de ziel, den geest en de persoonlijkheid.

't Is Plato boven Aristoteles, Augustinus boven Thomas Aquino — en 't is in den diepsten grond — de echt reformatorische gedachte van de Heilige Schrift boven de leer der kerk.

VAN DER VAART SMIT.

UIT DE SCHRIFT.

Tweede stem.

Terwijl Petrus nog sprak, zie, een lichte wolke... en zie, een stem uit de wolke.
Matth. 17:5. Vgl. Marc. 9:7, Luc. 9:35.

Zwaar is het in Gods koninkrijk, de overgangen te vinden. Doch zwaarigheid is er ook in het vinden van den doorgang. Te weten de uren, die voor Gods werk gesteld zijn, dat is in de ziel van Gods geroepen de moeilijke vraag. Doch als de uren gevonden zijn, dan zijn zij nog niet den last ontheven; dan komt het er op aan, dat ze de uren verduren en de uren geven haar volle maat en toch ook niets meer dan die. Achter elk uur toch staat een tweede; en van de ene stonde, die daar staat, is er altijd de jacht naar de volgende, die komt. Dat volgende uur heeft ook zijn tijd, door God bepaald. Het mag niet zijn loop vertragen en zijn komst mag ook niemand willen verhaasten.

Weten wij die dingen?

Ja, wij weten ze ook zeer wel; en toch, wij doen daarnaar niet. Wij schenken aan dat éne oogenblik van Gods uur, waarop de klok slaat, en aan dat éne punt van onzen weg, waar de mijlpaal staat, onze bijzondere aandacht en we ontleenen de vreugde eraan of wel de smart van zelfbezuiniging en zelfherkenning. Maar als wij daarna aan de volgende oogenblikken niet geven al onze aandacht, en den afstand tusschen den eenen en den anderen mijlpaal afleggen zonder bewuste gedachten, dan hebben wij vergeten, dat iedere seconde dezelfde beteekenis, ieder punt van den weg gelijke geschiktheid heeft om ons te brengen naar ons doel.

Dan komt de verzoeking. Is er de ure der ellende en staat op den weg van smarten onze voet, dan willen wij tot het uur zeggen: vlied haastig heen, en den weg wilden wij, indien wij konden, zoo gaarne verkorten. Doch is er in onze stonden de vreugde en wordt ons pad het licht gezond, dan zouden wij willen rekken de uren,

willen verschuiven het oogenblik, dat naar Gods wil voor de stonde, die volgt, moet aanbreeken ter rechter tijd. En dat zou onze zonde zijn, dat is reeds onze overtreding tegen die wet van het koninkrijk Gods, waarnaar alle ding haast heeft, schoon geen ding overhaasting dult.

Den Christus Gods is ook de vraag voorgelegd, in verzoeking en in beproeving, of hij wilde getrouw zijn niet alleen in het kiezen, maar ook in het vol-dragen der uren, der tijden Gods. Als hem bij den doop de stem van boven met hoorbare klanken het uur heeft geslagen, dan mag hij tot dat oogenblik van stille overgave in gebod niet zeggen: o, toef gij nog, gij zijt zoo schoon. Want het onmiddellijk volgende moment is in de persing zijner dagen niet minder gewichtig dan dit heerlijk oogenblik. Hem drijft dan de Geest; want daar is haast als Gods uren verglijden. En in de ure der verzoeking in de woestijn komt tot Hem de Satan om Hem te vragen, of Hij zijn tijden niet wat in wil krimpen en van zijn klok niet de wijzers zou willen voorschuiven.

Toen weigerde de Christus; Hij heeft zijn uren voleind, klaar en bewust.

Doch zie, straks op den berg der verheerlijking komt tot Hem, beproevend, de andere vraag, of Hij nu niet de uren wil rekken, of Hij den slag van de donkere ure der smart, zoo Hij die kiest en kiezen blijft, niet wat verschuiven wil. Die vraag komt tot Hem in het verschijnen van de gezanten van het hemelische hof; Mozes en Elia, en bij hen het licht en om hen de klaarte des hemels, hoe zou niet daarvoor Jezus' ziel gevoelig zijn? O ja, Hij kiest wel den weg der smarten en Hij neemt zijnen uitgang te Jeruzalem; opstijgen zal Hij niet zonder eers neder te dalen, ook ter helle toe. Maar wachten, wachten, o God, is wachten ook al zonde? Hebt Gij dan altijd haast? Mag Jezus, de strijder, in vlammen den ijver tot de zon zeggen, dat ze stilstaat, en mag de meerdere Jezus, de van den strijd vermoeide, niet op dit uur van vrede zeggen: zon, sta stil, en gij maan? Is daar dan altijd de wet van Saul, den hitigen vervolger, en van den meerdere van Saul, dat niemand stil mag staan ter verpoizing, zelfs niet de zoon des konings?

En hoor, daar spreekt een stem. Het is de stem van Petrus. Heere, wat tref dat, dat wij hier zijn; laat ons dit oogenblik vasthouden; laat ons deze schoonheid fixeren; laat ons hier blijven en de wereld vergeten, en de smart vergeten en blijven staan in licht en in hemelglans!

De beproeving en de verzoeking. En die beide voor Christus. Maar o, indien hier Christus den tijd wil rekken, en het uur, dat God Hem stelt, weigert te ontvangen ter rechter tijd! Zwaarder dan ooit een mensch gevoeld heeft, zal Hem die zonde zijn. Kers is er een geweest, die tot den Satan zeide:

Zoo 'k immer tot één uur mocht zeggen.
„Gij zijt zoo schoon, waarom zoo kort?“
Dan moogt ge mij aan banden leggen,
Dan worde ik in 't verderf gestort.

Maar in den meest volstrekten zin geldt van den Christus Gods deze gebondenheid in woord en daad. Indien Hij de schoone ure wil besteden en verlengen, het zou dezelfde zonde Hem zijn, als wanneer Hij in de wildernis Satan had toegegeven, toen deze Hem insluisterde, wat Hij reeds wist: dat lang, lang, lang waren de dagen, de uren der nachten; lang, en toch wel immers te bekorten, die veertig hongerdagen, die veertig nachten van vereenzaming. Want in beide gevallen zou dat de éne zonde geweest zijn tegen de persing Gods, die de historie wil voleindigen en zijn Zoon met haar op het door Hem gekozen uur, niet eerder, maar ook niet later.

Doch Christus heeft den eerbied, die Hem past, voor de tijden Gods.

Nu komt de stem van den hemel Christus verblijden en onderwijzen Zijn discipelen.

Christus komt zij verblijden. Zie, Hij heeft gekozen Hem is gewezen de weg der smarten, die loopt door Jeruzalem en in deze heilige stonde, waar alles Christus' zuiver-menschelijke ziel volheerlijk toesprekt, strekt Hij geen oogenblik de hand uit, naar het licht, vanwaar Hij gekomen is. Hij is trouw in het kiezen der uren, en Gods eerste stem heeft Hem dat lofprijzend gezegd. Maar niet minder is Hij getrouw in het bewaren der keuze. Hij heeft den overgang gewild en in den doorgang aanzet Hij niet. Deze is Gods geliefde Zoon, in welken Gods welbehagen rust.

En wat u aangaat, discipelen, weet gij niet, dat ook voor u de stem van boven te zeggen heeft, wat u noodzakelijk is als brood? Zie, daar is toch een groote weldadigheid Gods in deze stem. Toen de eerste maal bij den Jordaan de hemel geluiden gaf, toen was daar een schare, een breede, die zag en hoorde. Maar nu zijt gij drie in getal, en niet verder dan tot uwe ooren laat op dezen bergtop God uitbreken Zijn sterk geluid. Is er aan den voet van den berg ook maar iemand, die hoort? Immers neen; de ellende blijft er van een gebonden ellendige en van discipelen, die niet

ontbinden kunnen. Voor u, dat is voor drie, schenkt God de gratie van een hemelstem. Te vragen heeft gij nu niet meer, of de hemel ook veel wil doen voor de recht-zetting van gedachten in de zielen van discipelen van Jezus. Petrus, Simon, gij wildet in Caesarea Philippi uw Meester de donkerheid ontzeggen en nu wilt gij met licht zijn kleed en met vrolijkheid zijn pad langer toeien dan God. Ga weg achter Hem en houd uw Meester niet op.

Luistert naar de stem, die van boven u in de rede valt, zoo zondig en zoo dwaas is uw rede.

En gij, die deze dingen leest, herinner u, dat op den weg van Gods Zoon tot uw verlossing de menschen het waren, die Gods strijder voor hun vrede tegenhielden. Ge zult met schaamte belijden, dat in het werk der verlossing alles van u was dwaasheid en leugen. Maar ge zult met vreugde de stem verstaan, die tot u zegt: hoort Hem; want niet het zien naar zijn licht, maar het hooren van de noodzakelijkheid van zijn donkeren smartengang, dat brengt u tot de rijpheid van Gods voldragen uur.

En indien gij hoort, indien gij hoort naar de stem van boven en de stem van Christus, grooter dan uwe schaamte zal dan deze uwe blijdschap zijn.

Zoodanig een Hoogepriester, betaamt Hij ons niet? Heeft u ook iets in Hem ontbroken?

K. SCHILDER.

KERKELIJK LEVEN.

Het studeeren der Ouderlingen.

VI.

Kan de Ouderlingenconferentie uittnemend dienen om bij de opzieners geesdrift te wekken tot hun ambt, en hun attentie meer te scherpen voor de groote vragen van onzen tijd; kan de kerkeraadsvergadering, waarop eenig onderwerp, dat de regering der kerk raakt, wordt behandeld, niet weinig bevorderlijk zijn aan hun ambtelijke ontwikkeling, toch kan daarmee niet worden volstaan.

Het bevestigingsformulier eischt van de ouderlingen juist persoonlijk onderzoek en persoonlijke oefening.

Er staat: „Om hetwelk te doen, de Ouderlingen schuldig zijn, Gods Woord naarstig te onderzoeken en zichzelf geduriglijk te oefenen in de overlegging van de verborgenheden des geloofs.“

Vooral het laatste deel dezer zinsnede laat het persoonlijke in dit werk zoo duidelijk uitkomen.

Hier wordt niet gevraagd, dat zij elkander, maar zichzelf zullen oefenen.

Trouwens, ieder, die zich in eenige zaak heeft ingewerkt, weet, dat gezamenlijke oefening, cursorische leiding een hulpdienst kunnen verleen, welke soms onmisbaar is, maar dat de nadruk valt op de persoonlijke verwerking.

Zullen onze ouderlingen persoonlijkheden zijn, zullen ze geen imitatie worden van den een of den ander, zullen hun karakteristieke gaven zich ontplooiën, dan behoeven zij ieder voor zich het Schriftonderzoek en de oefening in de geloofs-overlegging waar te nemen.

Hierbij doet zich in onze dagen al dadelijk de vraag op: waar halen zij den tijd vandaan?

Door het ambt te aanvaarden, staan de ouderlingen reeds veel van hun vrijen tijd aan de gemeente af. Zij hebben de kerkeraadsvergaderingen bij te wonen en huisbezoek te doen. Bovendien worden de ouderlingen meest gekozen uit hen, die in het vereenigingsleven min of meer op den voorgrond traden. Zij kunnen die vereenigingen, welke vaak met hen vergroeid zijn, niet maar zoo aan haar lot overlaten. Waarbij dan nog komt, dat de keuze voor een geschikten plaatsvervanger gewoonlijk niet bijster groot is.

Zoo zijn in de groote steden de ouderlingen dan ook overbelast.

Zij komen avonden te kort.

Waar moeten zij dan de gelegenheid tot bijzondere studie zoeken?

Dat heeft menigeen ertoe geleid om die studie er maar aan te geven.

Het ging hun aan het hart, doch ze wisten er niet anders op.

Ze konden nu eenmaal van één dag er geen twee maken.

Maar de gemeente ondervindt er de nadeelige gevolgen van.

Ze ontgroeit aan zulke ambtsdragers.

En het tragische is, dat die ouderlingen vaak meenen, er zich nog al aardig te hebben doorheen geslagen.

Het vergaat hun als menigen predikant.

De eischen der praktijk leggen op den predikant, die in een groote gemeente werkt, zulk een beslag, dat, wilde hij aan alles voldoen van Maandagmorgen tot Zaterdagavond in de weer zou moeten zijn om dan 's Zondags ter verpoizing te preken.

Al te velen laten zich op die manier leven. Zij worden geleefd door de praktijk. Zij laten zich maar voortstuwen door wenschen van dezen en dien.

En r
Dat
Rijk
alle w
zijn in
En c
Maar
Eers
Zij
genome
Doch
heir.
Zoo
stond,
ken w
leggen
te sp
(histo
men h
Vier
ter ge
preek
de ver
haar k
hij in
men m
jaren
men p
herder,
men u
dag da
bedient
aureol
voor e
schelijk
Men
niet h
Maar
ten nie
hun st
getrouw
kwijten
dikke
Mees
geoten
laten v
en zich
blijven
daarna
Natu
zooveel
rige ve
Maar
Ook
Als
kanl
En
wijzig
Men
hem n
Daar
lingen,
Doch
schepp
Hoe
kost w
Het

Een
De v
Voor
dient
pische
En
Christe
gelijk
of dire
haar t
Wat
men te
kan ne
men er
bedoel
Of e
heeft
historie
Bij E
onder
Want
kersten
plaats
getrode
Kerster
Hoe
En
Kerster
king, P
gebed
De
Zij
Zelf
is de
Nu
hulpmi
pitaat
len dri
deren

En met welk gevolg?

Dat de studie er bij inschiet.

Rijkbegaafde jonge mannen zijn op die wijze voor alle wetenschappelijk leven verloren gegaan. Zij zijn intellectueel uitgedroogd.

En dat niet alleen.

Maar ook hun preeken leden er onder.

Eerst merkten de mensen dat zoo niet.

Zij waren met hun nieuwen dominee zeer ingenomen.

Doch allengs verloren zijn preeken haar frisheid.

Zoo hij in een gemeente met meerdere collegas stond, hield men bij hem trouw aan als er zieken waren. Men zocht hem aan om dit bij te leggen en dat op te knappen en hij die gelegenheid te spreken, soms zelfs om een boottocht te leiden (historisch!). Maar als het Zondag was, passeerde men hem en kerkte hij zijn confrater.

Viert hij dan na jaren een jubileum, dan is ter gelegenheid van de jubileumviering en dito preek de kerk prop- en propvol, de muren barslen, de vereenigingen storten haar lieflijksten dank over haar Eerevoorzitter uit, men geluigt ervan, hoe hij in de gemeente heeft gezwogen en gedraafd, men maakt grapjes op hem, b.v. dat hij in vroeger jaren zijn traktement wel aan schoenen op kon, men prijst hem allerwegen als een trouwen zieleherder, er blinken tranen in de oogen, de stemmen trillen heusch van aandoening. Maar den Zondag daarop loopt men de kerk, waar hij het Woord bedient, voorbij en de man, die nog den jubileum-aureool om zijn slapen voelt vonken, staat daar voor een holle ruimte, met hier en daar een menschelijk slipje.

Men heeft dan ook weleens gevraagd: is het niet beter de jubilea af te schaffen?

Maar beter kan gevraagd: moesten de predikanten niet dringender worden gewaarschuwd om met hun studie hun tijd bij te blijven? Om zich zoo getrouw mogelijk van hun herderlijke taak te kwijten, maar om de voorbereiding voor de predikatie toch voorop te laten gaan?

Meesten zij tegenover allerlei wenschen en begeerten, om zich in praktische beslommeringen te laten verdrieken, niet wat meer ruggegraat teunen, en zich voornemen en dat voornemen ook getrouw blijven: de kanseldienst staat bij mij bovenaan, daarnaast moet al het overige zich regelen?

Natuurlijk kan hij voor dien kanseldienst wel zooveel tijd noodig hebben, dat hij al het overige verwaarloost.

Maar dan deugt hij voor een gemeente niet.

Ook hier zijn grenzen.

Als dit slechts gehandhaafd blijft: dat de predikant eerst tijd verworve voor zijn studie.

En dit geldt ook, zij het met de noodige wijziging, voor den ouderling.

Men kan zeggen, dat het herderlijk werk bij hem nummer één moet zijn.

Daarom wordt hij onderscheiden van die ouderlingen, die arbeiden in het Woord en in de leer.

Doch gelegenheid tot studie moet ook hij zich scheppen.

Hoe druk hij het ook hebbe, daarvoor moet hij kost wat kost tijd maken.

Het welzijn van Jerusalem is er mede gemoeid.

Een vraag in zake „Herkerstening”. II.

De vraag van Ds Brouwer is een tweeledige. Vooreerst of Herkerstening in dien breedten zin dient genomen, dat ook de christelijk-philanthropische arbeid er onder valt?

En indien ja, of dan samenwerking tusschen Christenen van verschillende gezindten niet mogelijk wordt gemaakt, waar toch de Herkerstening of direct van de institutionele kerk uitgaat of onder haar toezicht wordt ter hand genomen?

Wat de eerste vraag betreft, zij opgemerkt, dat men ten slotte alles in ruimeren of engeren zin kan nemen. Als men het heeft over een huis, kan men er den tuin bij begrijpen of het enkele huis bedoelen.

Of een woord een ruimere of engere beteekenis heeft, moet blijken uit den letterlijken zin, de historie en het verband, waarin het gebruikt wordt.

Bij Herkerstening hangt er alles van af wat men onder Kerstening verstaat.

Want gelijk vroeger werd gezegd, zit in Herkerstening opgesloten: dat er eerst Kerstening heeft plaats gehad, dat er daarna ontkerstening is ingetreden en nu weer getracht wordt, tot nieuwe Kerstening te geraken.

Hoe voltrekt zich nu de Kerstening?

En dan kan er geen twijfel over bestaan, dat Kerstening voornamelijk geschiedt door de prediking. Predikt het evangelie aan alle creaturen, zoo gebod Christus.

De prediking blijft ook nu nog het middelpunt.

Zij is de kern der Kersteningsarbeid.

Zelfs waar alleen het Woord wordt verkondigd, is de Kersteningsactie aanwezig.

Nu kan het noodig zijn, om die prediking door hulpmiddelen te ondersteunen. Men kan het hospitaal als lokmiddel gebruiken. De hulp der scholen draagt een gemengd karakter, n.l. om de kinderen van hen, die voor het christendom gewonnen

werden het onderwijs te verstrekken, door het verbond geëischt, vervolgens om ook kinderen van niet-christenen te trekken.

Daarbuiten staat echter de christelijke philanthropie.

Onze Zending b.v. heeft er niet over gedacht om tehuizen voor gevallen meisjes, verwaarloosde kinderen, aan opium verslaafden enz. in te richten.

De philanthropie kan de Kerstening wel ten goede komen.

Maar historisch is zij een van de vruchten der Kerstening.

Men ga slechts na, hoe het christendom in Europa terrein won.

Christelijke philanthropie en Kerstening hebben beide wel de christelijke liefde tot drang, maar zij hebben een onderscheiden doel.

De Kerstening heeft tot speciaal doel voor Christus en zijn kerk te winnen. De philanthropie om zich te ontfemen over ongelukkigen, omdat zij menschen zijn. Natuurlijk wordt de christelijke philanthropie geoefend in de stille hoop, dat de gevallen en verdorven zich tot Christus zullen wenden. Toch laat zij haar voorwerpen niet pas los, wanneer zij zich hebben bekeerd, maar wanneer zij zijn geholpen.

Zoo dient dan ook Herkerstening wel te worden onderscheiden van de christelijke philanthropie.

Nu de tweede kwestie.

Eigenlijk is die door het beantwoorden der eerste vraag reeds vervallen.

Bij philanthropie blijft dezelfde samenwerking als tot nog toe mogelijk.

Men krijgt dit perspectief:

1. Herkerstening, rechtstreeks uitgaande van de kerk als instituut.

2. Hulpdienst bij de Herkerstening, uitgaande van vereenigingen, welke onder kerkelijk toezicht staan.

3. Christelijke philanthropie, uitgaande van vereenigingen, die niet onder kerkelijk toezicht staan, maar voor Christusbelijders uit verschillende kerkengroepen plaats innemen.

Laat mij overigens Ds Brouwer danken voor zijn belangstelling in wat ik over dit onderwerp schreef.

Nu nog een opmerking aan het adres van anderen.

Ik vernam, dat men aan het woord „evangelisatie” voorkeur wilde schenken, omdat daarin het lieflijke „evangelie” zoo uitkomt.

Maar dan mag onzerzijds die voorkeur toch zeker wel worden verlangd voor den term „Herkerstening”.

Want in „Herkerstening” komt tot uitdrukking de lieflijke naam, die hemel en aarde vereenigt te zijn, n.l. Christus.

Ieder weet het: Kerstfeest is Christusfeest.

Maar daarom is ook Herkerstening een veroveren voor Christus.

Wordt dan de heerlijkheid van dezen arbeid door het woord „Herkerstening” niet treffend weergegeven?

HEPP.

De Centrale voor jeugdarbeid op Gereformeerden grondslag.

I.

Ook in dit blad is melding gemaakt van de Conferentie voor Gereformeerden Jeugdarbeid, welke den 11den Januari j.l. te Utrecht werd gehouden en van de Centrale voor jeugdarbeid op Gereformeerden grondslag, waarvan de constitutie, althans in beginsel, op die Conferentie heeft plaats gevonden. Het werd gewenscht geoordeeld, dat de lezers over deze Centrale nog eenigszins uitvoeriger zouden worden ingelicht, en mij werd verzocht, mij daarmee te belasten. Een taak, waarvoor ik mij gaarne beschikbaar stel.

Laat mij beginnen de zaak historisch op te halen. Het is al sedert eenigen tijd, dat bij verschillende personen, die zich meer in het bijzonder voor den jeugdarbeid geven of daarvoor voelen, gaandeweg meer het denkbeeld rijpte, dat er naar meerder contact moest gebracht worden tusschen de verschillende groote organisaties, welke de leiding van het jeugdwerk onder ons in handen hadden. Het zoeken naar contact had er al toe geleid dat in verschillende plaatsen, vooral in de groote steden, Centrales voor jeugdarbeid waren gevormd, soms op den eng-belynden grondslag der Gereformeerde belijdenis, soms op de ruimere basis van het Christelijk beginsel in het algemeen. Maar men voelde, dat dit niet genoeg was; dat dit niet gaf wat we toch eigenlijk en in de eerste plaats hebben moesten.

Er was behoefte aan contact tusschen de groote, landelijke organisaties, teneinde zooveel mogelijk eenheid te verkrijgen in de hoofdleiding van den jeugdarbeid. In die hoofdleiding toch komt men veel meer dan in het plaatselijke werk te staan voor de vele groote en ingrijpende vraagstukken, die zich in verband met het thans zoo buitengewoon actuele probleem van den jeugdarbeid voordoen. Vraagstukken, die niet iedere organisatie voor zich zelf maar moet zien op te lossen, maar waarbij een gemeenschappelijk zoeken en in studie nemen noodzakelijk is, omdat de oplossing de belangen van de verschillende organisaties raakt. Ik noem als enkele van zulke vraagstukken: onze houding ten opzichte van overheidssteun, de voorziening in de behoefte aan geschikte leiders en leiders

voor den jeugdarbeid, de lichamelijke opvoeding, de herpepskeuze, enz. Het is geen wonder, dat gelijk-tijdig in verschillende hoofden het denkbeeld groeide, dat er een weg moest gevonden worden om tot een nationaal contact te komen.

Het spreekt ook vanzelf, dat dit al meer een vasten vorm aannemende denkbeeld toen niet tot de hoofden, waarin het was opgekomen, beperkt bleef. Er werd ook meer dan eens in meer besloten kring over gesproken. Ook in den hoed van sommige der organisaties werd het geopperd. Op de laatste jaarvergadering van den Ned. Bond van Geref. Knapenleiders (sedert die Nederlandschen Bond voor Geref. Jeugdorganisatie), op tweeden Pinksterdag 1921 te Amsterdam gehouden, werd door het Tweede Kamerlid J. Schouten een lans daarvoor gebroken; en ik geloof geen al te groote onbescheidenheid te begaan door te verklappen, dat het ook in meer dan een vergadering van het Bestuur van den Geref. Jongelingsbond een onderwerp van ernstige beraadslaging uitmaakte.

Tervijl zoo het denkbeeld van een nauwer contact aan verschillende zijden meer en meer begon te rijzen, greep een viertal personen het initiatief om zich als de verbindingschakel op te werpen, die de organisaties samenbracht, in het vertrouwen, dat als ze eenmaal samen waren, het vanzelf wel tot een meer vaste en duurzame samenwerking komen zou. Deze personen waren Prof. Hoekstra, het Tweede Kamerlid Schouten, Meijuffr. H. S. S. Kuyper en schrijver dezes. Voor hen stonden van meet af twee dingen vast. Ten eerste, dat het contact gezocht moest worden niet op een meer breede Christelijke basis, maar op den scherp-omlijnden grondslag der Gereformeerde belijdenis, waarom dan ook uitsluitend organisaties tot medewerking werden aangezocht, welke op dezen grondslag zich hebben gesteld. En ten tweede, dat er een weg moest gevonden worden om het contact niet enkel tusschen de organisaties te leggen, maar zich ook te verzekeren van de medewerking van personen, die zonder in deze organisaties een plaats in te nemen, zich nochtans met toewijding aan den jeugdarbeid gaven of daarin bijzondere belangstelling toonden.

Uitgaande van deze grondgedachten, zond toen de aangekondigde commissie van initiatief een circulaire aan de haars inziens in aanmerking komende organisaties en personen, waarin zij in hoofdlijnen haar bedoelen uiteenzette, en tot bijwoning van een eerste samenkomst uitnodigde.

Tot dankbaarheid stemt, dat deze circulaire algemeen met hartelijke sympathie en instemming werd ontvangen. Van de organisaties die waren genoodigd, trok zich niet één terug, terwijl de personen, die aangezocht waren, wel niet allen konden tegenwoordig zijn, maar hun afwezigheid mocht niet op rekening van gebrek aan belangstelling worden gezet.

En zoo werd dan de eerste samenkomst gehouden te Utrecht, op Dinsdag 6 September 1921, in het Gebouw voor Chr. Sociale Belangen op de Kromme Nieuwe Gracht. Daar waren vertegenwoordigd de genoodigde organisaties: de Ned. Bond van Jongelingsverenigingen op Geref. grondslag, de Bond van Meisjesverenigingen op Geref. grondslag in Nederland, de Ned. Bond voor Geref. Jeugdorganisatie, de Geref. Zondagsschoolvereniging „Jachin”, het Gereformeerde Schoolverband en de samenwerkende Gereformeerde Studenten corpora in Nederland. Bovendien hadden aan de uitnodiging gehoor gegeven de H. H. A. Jonkman, Dr. W. J. Kolkert Jr., J. v. d. Molen Fz., H. Amelink en Jonkvrouw C. van Limburg Stirum.

Ook in deze samenkomst bleek de grootst mogelijke eensgezindheid ten aanzien van de wenselijkheid en noodzakelijkheid van het vooropgestelde doel. Wie ook der aanwezigen het woord voerde, allen verklaarden om strijd, dat de nauwere aanraking en samenwerking op het terrein van den jeugdarbeid een dringende eisch was, teneinde tot de hoogst noodzakelijke, meer en meer intensievere beoefening van het opkomend geslacht te geraken.

Men ziet uit de keuze der uitgenoodigde organisaties, dat de commissie van initiatief bij de vaststelling van den grondslag wel zeer enge grenzen had getrokken, maar bij de bepaling van het begrip „jeugdarbeid” zoo ruim mogelijk was te werk gegaan, teneinde alles te omvatten wat, staande op de basis der Gereformeerde Belijdenis, zich op eenige wijze met arbeid onder de jeugd bezig hield. Niet alleen de vorming van de Gereformeerde jeugd, maar ook het winnen van de ontkerstende jeugd; niet slechts de vrije jeugdvorming, maar ook de school-opvoeding werden in de actie betrokken.

G. CH. AALDERS.

UIT HET POLITIEKE EN SOCIALE LEVEN.

De makers der revolutie.

Bij wie ligt de oorzaak der revolutie?

Op die vraag, die bij de communistische ellende en den sozialen chaos, welke het arme Rasland teisteren, zich met kracht naar voren dringt, geeft het Marxisme een antwoord, dat wellicht door niemand zoo scherp geformuleerd is, als door den